

Sygn. akt IV KK 137/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2013 r.,

sprawy R. G.

skazanego z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 grudnia 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 8 czerwca 2012 r.,

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

W kasacji obrońca skazanego R. G. zarzucił „rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku”, tj. przepisów:

- a) art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k.,
- b) art. 7 k.p.k.,
- c) art. 167 k.p.k.,
- d) art. 192 § 2 i 4 k.p.k.,
- e) art. 366 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze te zarzuty, rozwinięte w uzasadnieniu kasacji, Sąd Najwyższy zważył co następuje.

ad a) Trafnie wskazuje Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w pisemnej odpowiedzi na kasację (pismo z dnia 25 marca 2013 r.), że Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z dnia 20 grudnia 2012 r., odniósł się w wystarczającym zakresie do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, a także zajął stanowisko co do treści pisma procesowego z dnia 14 grudnia 2012 r. Sąd Najwyższy dzieląc argumentację zawartą w uzasadnieniu pisemnej odpowiedzi na kasację, i nie widząc potrzeby jej powtarzania, odsyła do niej.

ad. b) Tak sformułowany zarzut kasacyjny odnosi się w istocie do ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji. Skarżący nie zauważa, iż w kasacji należy podnosić zarzuty odnośnie wyroku Sądu II instancji. Niedopuszczalny jest na tym etapie postępowania zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

ad. c) Sąd Najwyższy w pełni podziela argumentację wskazującą na niezasadność tego zarzutu zawartą w powołanej wyżej pisemnej odpowiedzi na kasację (por. s. 7-11 tego dokumentu).

ad. d) W realiach sprawy nie można dopatrzeć się naruszenia przez Sąd Apelacyjny przepisów art. 192 § 2 i § 4 k.p.k., (por. trafny wywód z pisemnej odpowiedzi na kasację – s. 11).

ad. e) Niezasadny jest też zarzut obrazy przepisu art. 366 § 1 k.p.k. Przepis ten zawiera normę kompetencyjną przewodniczącego rozprawy głównej i w realiach sprawy trudno dostrzec, w jaki sposób mógłby zostać rażąco naruszony i to przez Sąd II instancji (art. 519 k.p.k.).

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy uznał kasację za oczywiście bezzasadną, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., i dlatego orzekł jak w postanowieniu.